

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 гп 4/2018
25.01.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Гордана Ајншпилер Поповић, у поступку заштите права на суђење у разумном року предлагача АА из ..., кога заступа пуномоћник Владимир Ристић, адвокат из ..., одлучујући по жалби предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Р4 П 58/17 од 08.12.2017. године, дана 25.01.2018.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Привредног апелационог суда Р4 П 58/17 од 08.12.2017. године.

Образложење

Побијаним решењем Привредног апелационог суда Р4 П 58/17 од 08.12.2017. године одбијен је приговор предлагача АА из ..., ради убрзања поступка пред Привредним апелационим судом у предмету Пж 6233/16, као неоснован.

Благовременом жалбом предлагач преко пуномоћника, оспорава наведено решење, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, па предлаже да се усвоји жалба и другачије одлучи о приговору предлагача.

Испитујући побијано решење на основу члана 16. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/2015), одлучено је да жалба није основана.

О жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом у смислу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Имајући у виду све критеријуме прописане за оцену повреде права на суђење у разумном року Привредни апелациони суд у конкретном случају утврђује да је предмет спора новчано потраживање. Поступак је отпочео подношењем иницијалног акта овде предлагача као тужиоца основном суду 10.06.2015. године против „ББ“ из ... као туженог. Поступак је прекинут дана 02.09.2015. године услед отварања стечаја над туженим и након наставка предмет је достављен Привредном суду у Лесковцу као стварно и месно надлежном суду. Овај суд је о тужбеном захтеву одлучио првостепеном пресудом од 14.06.2016.

године. У наведеном парничном поступку првостепени суд је све радње предузео ажурно и у Законом предвиђеним роковима, те је донео првостепену пресуду дана 19.02.2016. године. Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу и предмет је уступљен Привредном апелационом суду дана 09.09.2016. године и заведен под бројем Пж 6233/16. Исти није решен због поштовања правила о редоследу пријема предмета од стране поступајућег судије.

Оцењујући дужину трајања целог поступка у складу са праксом Уставног суда и Врховног касационог суда као и Европског суда за људска права, Привредни апелациони суд је нашао да приговор подносиоца за повреду права на суђење у разумном року није основан.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије, свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка као и оптужбама против њега. Имајући у виду цитиране одредбе и предлагач је имао Уставом зајамчена права да се о његовом захтеву реши на наведени начин.

У конкретном случају треба имати у виду да се ради о спору који нема посебни значај што би му дало хитност при одлучивању, да је поступајући првостепени суд сходно наведеним оценама и утврђеном чињеничном стању о току предмета од стране нижестепеног суда ажурно у роковима и законито поступао у наведеном предмету, те да нема пропуста од стране првостепеног суда.

Поступак пред Привредним апелационим судом у конкретном случају траје дуже од 9 месеци али целокупан поступак од дана подношења иницијалног акта првостепеном суду, до одлучивања не траје дуго (2,5 године), да би дошло до прекорачења суђења у разумном року у складу са наведеним стандардима, а чињеница да се у једној фази поступак одвијао брже, а у другој спорије, не утиче на другачију оцену правилности одлуке о повреди права на суђење у разумном року, с обзиром да се поступак остварења права гледа као јединствена целина, па тиме и у погледу рокова.

Наводи жалиоца који указују да је Привредни апелациони суд био дужан да у року од 9 месеци поступи по жалби, односно реши поступак по жалби нису основани.

Закон о парничном поступку, предвиђа наведени рок којим је прописана дужност другостепеног суда да о жалби одлучује најкасније 9 месеци од дана пријема списка од првостепеног суда. Међутим, ради се о инструктивном року за суд, који је уз наведено дужан да поштује и редослед при одлучивању, као и давање предности хитним предметима. Наведено указује да непоштовање наведеног рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном предмету, односно случају. Последице непоштовања инструктивних рокова, како правилно цени побијано решење не доводе аутоматски до утврђења повреди права на суђење у разумном року и не дозвољавају одвојено посматрање наведеног рока у односу на целокупни ток поступка.

Стога правилно закључује нижестепени суд да подносиоцу није повређено право на суђење у разумном року имајући у виду целину поступка.

Из наведених разлога, а на основу члана 17. и 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у изреци.

Судија
Гордана Ајншпилер Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић